

TIEN JAAR KARMELBEWEGING 12 november 2005

Lucas 1,26-38

Ik ben Maria

Een engel komt in mijn huis, treedt mijn leven binnen –
ongevraagd en zonder kloppen.
Hij groet mij, ziet mij in mijn wezen aan.
Maar wie ben ik?
Ik geef mij niet zomaar gewonnen – aan hem.
Gevangen als ik ben in mijn eigen logica, in al mijn weten,
in mijn twijfel en angst.
Hoe moet dat alles dan gebeuren wat hij aanzegt?
Al die mooie beloften, al die grote woorden?
Zijn ze niet te veel, ben ik niet te klein, ongeschikt, niet toegerust?

Wij zijn Maria.

We gaan deze weg van geroepen worden, verzet en overgave,
niet één keer in ons leven, maar talloze malen.
Engelen komen naar ons toe, raken ons met hun vreugde,
zeggen ons Gods genade aan: zijn toekomst in ons, uit ons geboren.
Maar verwarring is ons deel, ongeloof.
Niet wij toch? Niet hier toch?
Engelen komen, doen hun werk, gaan weer van ons weg.
Wij veranderen erdoor, steeds opnieuw, verder, anders,
dieper onze ziel in beweging gebracht – door ons ja.
Een ja dat aan onze lippen is ontsnapt,
dat niet zomaar voortvloeit uit wat de engelen ons aanzeggen,
want dat overzien we niet, vatten we niet.
Een ja dat ons ontsnapt, waarvan we misschien niet wisten dat we het in ons hadden.
Maar het was en is er – minstens als verlangen.
En evengoed gaan we, zonder te weten. In een vrije val – in vertrouwen.
Zoals wanneer je een kind op deze wereld zet,
en je het opnieuw moet loslaten op de grens van zijn volwassenheid.
Leven ontvangen, baren, loslaten, doorgeven. Een vrije val in vertrouwen.

Karmelbeweging is Maria.

Engelen komen bij ons binnen,
zoals we zelf ook ooit aan de deur stonden of nu staan.
Engelen komen binnen in Karmelbeweging
met hun leven, hun verhaal, met hun geraakt-zijn.
Hier moet ik zijn, zeggen zij, dit is de plaats, deze schoot kies ik,
deze heeft genade gevonden bij God, zal ontvangen en nieuw leven baren.
Daarmee raken die engelen ons en stellen ze een vraag,
roepen ze ons om te worden wat we ook willen zijn:
een plaats in deze wereld om God te zoeken.
Te midden van onvrede en geweld en afwezigheid van God -
te kunnen zoeken toch - naar zijn aanwezigheid in deze wereld,
in ons eigen verhaal, in de ander.

*Zie de dienares van de Heer –
dat wil zeggen dienares van mensen die God zoeken.*

Karmelbeweging wordt geroepen ja te zeggen
op dit vertrouwen dat in haar gesteld wordt.
Ondanks onszelf zo voelen we soms, want zo bijzonder zijn we toch niet?
Immers, mensen met een te klein geloof, te weinig tijd, met tekort en gemis,
gebrek aan inspiratie, te veel andere pijlen op onze boog?
En toch: hier is de Plaats zeggen engelen ons.
Zij gaan hun eigen weg, trefzeker in hun zoeken en verlangen.
Hier, zeggen zij, hebben we ons oog laten vallen:
op jou en jou en jou – jullie gemeenschap,
op wat tussen jullie is – en op wat jullie te boven gaat.

We kunnen dit niet regelen en vastleggen,
niet in statuten of grondslag of ingroeitraject.
Maar wel kan daar doorheen zichtbaar worden in ons
waar we zelf niet over kunnen beschikken, wat niet van ons is,
maar wat we wel steeds meer hopen te zijn en te worden:
Plaats voor Godzoekers,
Plaats voor het verlangen naar vrede en recht,
Plaats voor God.
Engelen die komen, aankloppen, vragen, spreken ons er op aan, zijn daar naar op zoek –
en wij zijn ook die engelen voor elkaar.

Zie de dienares van de Heer, dat wil zeggen dienares van de Karmel.
Wij genieten de goede vrucht van de Karmel, geven gehoor aan zijn traditie,
laten met ons gebeuren naar zijn Geestkracht.
Op onze eigen wijze, vanuit onze andere levensstaat.
Verbonden met de bron, verbonden met de oude stam,
een nieuwe loot, nieuwe vrucht.

Zie de dienares van de Heer, laat met ons gebeuren wat U gezegd hebt.
Karmelbeweging is niet van ons, niet bij de oorsprong, niet ooit in het verschiet.
De toekomst is niet van ons, we zijn dienares in Gods hand.
We kunnen sturen, tegenhouden, meegeven, vertrouwen,
maar Gods woord zal geschieden door ons heen, ondanks en dankzij.

Wij zijn de schoot waaruit toekomst geboren wordt.
Een vrije val, in vertrouwen.
Mogen wij God behagen.

Ans Bertens